

spisů vyplývá, že z činu obžalovaného vzešla Františce M-ové škoda; ve svém protokole žádá na bolestném 500 Kč, 30 Kč za vysvědčení lékaři, jež dosud dluhuje, a vyhrazuje si domáhati se další náhrady pořadem práva civilního. Zmateční stížnost ovšem praví, že obžalovaný, jsa nemajetný, nebyl s to, by škodu nahradil; tato okolnost však o sobě s hlediska § 531 b) tr. zák. ještě nestačí, chce-li obžalovaný býti účasten promlčení. Arci netřeba za všech okolností úplné náhrady škody, nýbrž jen náhrady škody podle sil, ježto omezení náhrady podle § 229 b) tr. zák. dodatkem »podle svých sil« platí i pro případy § 531 odst. 2 b) tr. zák. Než že by stěžovatel, který je podle vlastního udání rolnickým synem, vůbec nebyl s to ani část škody nahraditi, nebo že by se aspoň byl pokusil podle svých sil tak učiniti, ani zmateční stížnost sama ne tvrdí. I když se podle obsahu trestních spisů obžalovaný nedopustil v promlčecí době žádného trestného činu [§ 531 c) tr. zák.], není splněna zákonem požadovaná podmínka odst. 3 téhož §, a obžalovanému tudíž nepřichází k dobru promlčení, zrušující trestnost.

Čís. 4235.

V případě § 25 zák. na ochr. zn. nepadá na váhu, že označení zboží obžalovaného bylo proň zapsáno jako známka, aniž sejde na tom, že v kombinovaném označení zboží obžalovaného přichází i jeho firma.

Okolnost, že se v kombinovaném označení zboží obžalovaného vyskytuje i slovo chráněné za známku pro soukromého obžalobce, nemusí o sobě býti pokleskem proti zákazu §§ 23, 25 zák. na ochr. zn. Záleží na tom, jaký má chráněné slovo význam v pozastaveném kombinovaném označení pro obyčejného kupitele, kupujícího sice podle známky, ale jen po paměti, podle celkového výsledku jeho dojmu, a s ním porovnávajícího zboží ke koupi mu nabízené, a to s pozorností obvyklou, nezbytnou ani podezřením ani odbornými znalostmi.

(Rozh. ze dne 18. srpna 1931, Zm I 479/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost soukromé obžalobkyně do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. dubna 1930, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 ř. tr. zproštěn z obžaloby pro přečin podle § 23 zákona na ochranu známek ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák.

D ů v o d y:

Trestní zákaz § 23 zákona na ochranu známek čelí proti tomu, kdo do oběhu dá nebo na prodej chová zboží, bezprávně označené známkou, již výhradně užívati oprávněn je někdo jiný. Podle § 25 téhož zákona platí zákaz ten i tehdy, je-li známka uvedena s tak malými změnami nebo tak nezřetelným způsobem, že by obyčejný kupitel zboží rozdíl seznati mohl jen, užívaje zvláštní pozornosti. Obžaloba zněla v souzeném pří-

padě skutkově i právně na případ § 23 zákona o ochraně známek. V tom smyslu zní i zprošťující rozsudek, ač vyšlo najevo, že obžalovaný neoznačuje své zboží jen slovní známkou, zapsanou pro soukromou obžalobkyni, nýbrž vignetou, obsahující známkové slovo soukromé obžalobkyně ve spojení se slovem kanafas pod obrazcem psa, sedícího na stůlce zboží před amplionem. Vpravdě jde tedy o případ § 25 zákona o ochraně známek, i jest porovnávati podle měřítká této statí zákona se slovní známkou soukromé obžalobkyně obžalovaným vskutku používané kombinované označení jeho zboží. Tak si ostatně počíná v podstatě i rozsudek. Při tom nepadá na váhu, že označení zboží obžalovaného bylo pro něho zapsáno jako známka (srovnej rozhodnutí sb. tr. čís. 1646, 3245, 3942), a nesejde dále zpravidla na tom, že v kombinovaném označení zboží obžalovaného přichází i jeho firma (srovnej rozhodnutí sb. tr. 3436, 4004). Okolnost, že se v kombinovaném označení zboží obžalovaného vyskytuje i slovo chráněné jako známka pro soukromou obžalobkyni, nemusí o sobě býti pokleskem proti zákazu §§ 23, 25 zákona o ochr. známek. Zda tomu tak, záleží na odpovědi na otázku, jaký význam má chráněné slovo v pozastaveném kombinovaném označení pro obyčejného kupitele, kupujícího sice podle známky, ale jen po paměti, podle celkového výsledku jeho dojmů, a s ním porovnávajícího zboží ke koupi mu nabízené, a to s pozorností obvyklou, nezbystřenou ani podezřením, ani odbornými znalostmi (srovnej Abel, Das Oesterreichische Markenrecht str. 195 a násl., Adler, v díle téhož názvu str. 234 a násl., pak rozhodnutí sb. tr. čís. 3245, 3327, 3399, 3436, 3942, 3949 a j.). V souzeném případě zjistil nalézací soud, přijímaje za své stanovisko znalcovu, že na známce (správněji na označení zboží) obžalovaného převládá obrazec psa s amplionem, že se známka obžalovaného nápadně liší od slovní známky soukromého obžalobce, takže obyčejný kupitel nemůže býti uveden v omyl o původu zboží. Toto zjištění napadá zmateční stížnost soukromé obžalobkyně s hlediska čís. 5 § 281 tr. ř. pro »rozpor se skutečností«, a to ve znalcovu předpokladu, přejatém i nalézacím soudem do odůvodnění zjišťovacího výroku, že slovo »Radio« v době zápisu známky pro soukromou obžalobkyni znamenalo prvek, a mělo značiti čistotu a jakost zboží, kdežto obrázek na označení zboží obžalovaného poukazuje k použití slova »Radio« ve významu rozhlasu. Je pravda, že v prvé části této argumentace, co do významu slova radio jako označení prvku, vychází nalézací soud spolu se znalcem z představy mylné a ničím neodůvodněné. Ale zmateční stížnost přikládá této vadě zjišťovacího výroku neprávem tak veliký význam, že vlastně jen na ní buduje své vývody proti rozsudku. Neboť z rozsudku nelze seznati, že by onen zjišťovací výrok, odvozovaný v podstatě přece hlavně z toho, že obžalovaný označuje své zboží způsobem kombinovaným, v němž převládá obrazec psa s amplionem, stál a padal s řečeným mylným předpokladem. Je naopak zřejmo, že na výrok o výsledku porovnávání smyslových vjemů z oboujeho označení zboží podle měřítká § 25 zákona o ochraně známek nemohl mítí vliv ať mylný ať správný předpoklad o významu slova »radio« v době zápisu ochranné známky soukromé obžalobkyně, neb o důvodu,

pro který si soukromá obžalobkyně slovo to zvolila za známku, že předpoklad ten, třebaže byl nalézacím soudem uváděn mezi důvody zjišťovacího výroku, vpravdě není premisou jeho zjišťovacího závěru o nezaměnitelnosti označení zboží obžalovaného se známkou soukromé obžalobkyně, a že proto jeho nesprávnost, netýkajíc se závažné okolnosti, nečiní vratkým samo řečené zjištění rozsudku. Že rozsudek pochybil v oněch složkách výroku, jež jsou povahy právní, že zejména pochybil v představě obvyčejného kupitele, v představě míry jeho pozornosti a způsobu jeho porovnávání obojího označení zboží, jak žádá § 25 zákona o ochraně známek, stížnost netvrdí. Zmateční stížnost také nijak nena-
padá argumentaci, jíž rozsudek vyřizuje a tedy nepřehlíží znalcovu zmínku o tom, že by za určitých okolností mohl kupitel, žádající Radio-kanafas, dostat kanafas obžalovaného místo kanafasu soukromé obžalobkyně; s hlediska čís. 5 je tedy dotyčná ostatně málo jasná výtká zmateční stížnosti bezdůvodná. Z toho pak, jak stížnost, uvádějíc a posuzujíc tento znalecův výrok, dospívá k závěru, že záměna je možná, plyne, že si stěžovatelka pro tento závěr představuje kupitele neznajícího vůbec známky, a tedy vlastně nekupujícího podle známky; tu pak arci pojmově nemůže býti řeči o záměně, o šálivosti označení zboží. Je tedy stížnost sama v té příčině na právním omylu. Stížnosti se nepodařilo dovoditi zmatečnost rozsudku podle čís. 5 § 281 tr. ř. v jeho skutkově zjišťovací části a nepokusila se ani o dolíčení jeho právní mylnosti. Budiž podotčeno, že otázka správnosti znaleckého posudku nemůže býti ve zmateční stížnosti nadhazována, nezajistil-li si stěžovatel alespoň důvod zmatečnosti podle čís. 4 § 281 tr. ř. způsobem, na nějž pomýšleno v §§ 125, 126 tr. ř. Bylo proto zmateční stížnost zavrhnouti.

Čís. 4236.

Sesměšňování spadá jen tehdy pod § 491 tr. zák., je-li napadený projevem uváděn v nebezpečí, že v očích jiných lidí ztratí na předpokladech vážnosti a úcty, na niž má nárok podle své osobnosti, jak se projevuje v jeho vlastnostech a smýšlení, při časopise podle úrovně, jak se projevuje zejména v zastávaných tendencích, ve způsobu psaní a v hodnotě článků.

Nestačí pouhý nepřístojný výraz, ani pouhé obraty rázu humoristického, dobírání si, úsměšky a pod.

V drobné zmínce o časopise, že si rád pokecá, nelze spatřovati sesměšňování podle § 491 tr. zák.

(Rozh. ze dne 18. srpna 1931, Zm II 185/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost soukromého obžalobce do rozsudku krajského jako kmetského soudu v Novém Jičíně ze dne 26. dubna 1930, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin proti bez-